

οθησαν δὲν ἡδυνήθη νὰ λησμονήσῃ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα τῷ διηγέτο περὶ τοῦ θαυμαστοῦ ἐκείνου βιβλίου, τὸ ὁποῖον ὠνόμαζε Γραφήν· καὶ λοιπὸν ἦλθε πρὸς αὐτὸν νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ τοῦ εἴπῃ περισσότερα περὶ αὐτοῦ καὶ εἰ δυνατόν, νὰ τὸν διδάξῃ ν' ἀναγινώσκῃ αὐτό.

Ὁ Ἰωσήφ μετὰ χαρᾶς ἐδέχθη τὴν παράκλησιν καὶ ἀνέφερε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν θεῖόν του, ὅστις ἐπρότεινεν εἰς τὸν Ταχύπου νὰ κάμνῃ μικράς τινας ἐργασίας εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ αὐτὸς ὑπέσχετο νὰ τὸν τρέφῃ καὶ ἐνδύῃ καὶ τὸν στείλῃ εἰς τὸ σχολεῖον.

Ὁ Ταχύπους ἐσκέρτησεν ἀπὸ χαρὰν, ἐδέχθη τὴν συμφωνίαν καὶ ἀμέσως ἤρchiσε νὰ σχίξῃ ξόλα· διὰ δὲ τῆς ἐπιμελείας του ἐντὸς ὀλίγου κατῴρθωσε ν' ἀναγινώσκῃ ἐλευθέρως τὸ Βιβλίον, τὸ ὁποῖον τόσον πολὺ ἠγάπα, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἀνάγνωσις μετ' ὀλίγον τοῦ ἔδειξεν ὅτι ἦτο ἀμαρτωλὸς, καὶ ὅτι ἐπρεπε νὰ προσφύγῃ εἰς τὸν Χριστὸν διὰ σωτηρίαν, — τὸ ὁποῖον καὶ ἔπραξεν, ἐνωθεὶς μὲ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου πρὸς μεγάλην χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν τοῦ Ἰωσήφ.

Ὅπως δὲ συμβαίνει πάντοτε μὲ ὁλοὺς τοὺς ἀληθῶς ἐπεστραμμένους, ὁ Ἰωσήφ μετὰ τινων ἐτῶν σπουδῆν ἐπεθύμησε νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν φυλὴν του καὶ νὰ κηρύξῃ εἰς αὐτοὺς τὸν Χριστόν· ὁ δὲ Ἰωσήφ, ὅστις ἐν τῷ μεταξὺ τοῦτο εἶχε κατασταθῇ εὐκατάστατος ἔμπορος, τῷ ὑπεσχέθη νὰ τὸν συνδράμῃ εἰς τὸ φιλόθρῳπον τοῦτο ἔργον καὶ οὕτως ὁ Ταχύπους ἐγκατεστάθη μετὰ τῶν ὁμοφύλων του ὡς ἱεροκλήρυξ καὶ διδάσκαλος καὶ συνήργησε διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ παραδείγματος νὰ φέρῃ πολλοὺς ἐκ τῶν συμπατριωτῶν του εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τὴν σωτηρίαν. Ὅλον δὲ τοῦτο τὸ καλὸν προῆλθεν ἐκ τοῦ μικροῦ Ἰωσήφ, ὅταν ἦτο εἰς αἰχμαλωσίαν.

Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ ἱστορία τοῦ παιδὸς τῆς Γραφῆς θέλει ὁδηγήσῃ πολλοὺς τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν μας πρὸς μίμησιν τοῦ παραδείγματός του.

ΠΟΙΟΣ ΤΟ ΑΝΕΚΑΛΥΨΕ κ. τ. λ.;

(Ἴδε φύλλον Αὐγούστου.)

—Μῆτερ, ἐλογάριαζαν πάντοτε οἱ ἄνθρωποι τὸ ἔτος καὶ τὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος ὅπως ἡμεῖς τὰς λογαριάζομεν, ἢ ὄχι;

—Τὰ πλεῖστα τῶν ἐθνῶν, τέκνον μου, —ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ, —παρετήρησαν τὰς μεταβολὰς τῶν καιρῶν, ἀλλ' ἤρχιζαν τὸ ἔτος των οὐχὶ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν, ἀλλὰ κατὰ διαφόρους. Ἡ ἐβδομάς ἐπίσης ἦτο ἐν χρήσει μετὰ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ὅλοι δὲν ἤρχιζαν αὐτὴν ἀπὸ τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

—Ἡ ἀνακάλυψις τῶν ἀστερισμῶν καὶ ἡ χρῆσις τοῦ Ζωδιακοῦ ἦσαν ἐπίσης πανάρχαια;

— Ἀλλὰ μῆτερ, — ἐπανέλαθεν ὁ μικρὸς Ἀλέξανδρος, — ἐπιθυμῶ νὰ μάθω ποῖος ἦτο ὁ πρῶτος ἀληθὴς ἀστρονόμος — ἀστρονόμος καθὼς τοὺς σημερινοὺς ἐπιστήμονας;

—Ἡ τιμὴ αὕτη ἴσως ἀνήκει εἰς τὸν Ἑλληνα φιλόσοφον Πυθαγόραν, ὅστις ἔζη περὶ τὰ 590 Π. Χ. Αὐτὸς ἔμαθεν ὅσα ἄλλοι εἰς ἄλλας χώρας ἐγνώριζον, μετὰ πολλὴν δὲ σπουδὴν καὶ συλλογισμὸν φαίνεται ὅτι κατῴρθωσε νὰ σχηματίσῃ ἀμυδράν τινα ἰδέαν περὶ τοῦ Ἡλιακοῦ μας συστήματος, εὐρῶν, ὅτι ὁ Ἥλιος ἦτο τὸ κέντρον, καὶ ὅτι ἡ Γῆ μας εἶχε δύο κινήσεις, μίαν ἐτησίαν περὶ τὸν Ἥλιον, καὶ ἄλλην ἡμερουσίαν περὶ τὸν ἄξονά της.

—Καὶ πῶς ὁ φιλόσοφος ἐκαῖνος, ὅστις πρὸ τοσούτων αἰώνων, ἡδυνήθη νὰ γνωρίσῃ ὅλα ταῦτα;

—Εἰς ἡμᾶς φαίνεται τῷ ὄντι μακρὸς ὁ χρόνος ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Πυθαγόρου, ἀλλ' ἐὰν συγκρίνῃς αὐτὸν μὲ τὸν χρόνον τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου εἶναι ἐλάχιστος.

—Ἐπίστευσαν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰς διδασκαλίας τοῦ Πυθαγόρου;

—Οἱ ἄνθρωποι ἦσαν τόσον ἀφωσιωμένοι εἰς τὰς παλαιὰς δοξασίας των περὶ Ἡλίου, Γῆς, Σελήνης καὶ ἀστέρων, ὥστε ὁ Πυθαγόρας ἐφοβεῖτο νὰ τοὺς εἴπῃ παρησιᾶ τὰς ἀνακαλύψεις του, καὶ μόνον εἰς τοὺς μαθητάς του κατ' ἰδίαν τὰς ἐδίδασκεν.

—Καὶ τί συνέβη ἀφοῦ αὐτὸς ἀπέθανε;

—Πολλοὶ τῶν μαθητῶν του καὶ ἄλλοι ἐξηκολούθησαν νὰ σπουδάζωσι καὶ διδάσκωσι τὴν ἀστρονομίαν, ἀλλὰ χωρὶς τηλεσκοπίου καὶ χωρὶς ἀριθμῶν πρὸς κατὰστρωσιν καὶ ἔκθεσιν τῶν ὑπολογισμῶν των, δὲν ἡδύναντο νὰ κάμωσιν ἄλλο παρὰ ὑποθέσεις.

—Πότε εἰσῆλθη ἡ χρῆσις τῶν ἀριθμῶν;

—Εἰς τὸν δέκατον μ. Χ. αἰῶνα εἶναι δὲ θαυμαστὸν πῶς οἱ ἀρχαῖοι ἡδύναντο νὰ κάμνουν τοὺς ὑπολογισμοὺς των χωρὶς τῶν ἀριθμῶν τούτων.

—Ποῖος τοὺς ἐφεῦρε;

—Δὲν εἶναι γνωστὸν—Τοῦτο μόνον ἠξεύρομεν ὅτι εἰσῆλθησαν εἰς τὴν Εὐρώπην ὑπὸ τῶν Ἀράβων.

(ἀκολουθεῖ.)

Ὁ ψευδὴς φίλος καὶ ἡ σκιά παρακολουθοῦσι τὸν ἄνθρωπον ὅταν καὶ ἐν ὄσῳ ὁ Ἥλιος λάμπῃ.

«Ὅστις ἀγαπᾷ παιδείαν, ἀγαπᾷ γνῶσιν· ἀλλ' ὅστις μισεῖ ἐλεγχον, εἶναι ἄφρων.» (Παροιμ. κεφαλ. ιβ'. 1.)